

***„Krisztus kezéből venni a szeretetet, a szeretet oly sok arcát,
és ragyogni, tündökölni a világban az Örökkévalóság fényét, a
Szeretet ragyogását.***

Ez az ember hivatása.

***És ha ezt a hivatást éli, akkor nem is fogyatkozik el sohasem az
ember szívének kincse, mindig marad.***

***Mindörökké tündökölni fog a szeretet minden mozdulata, az ember
minden szelídsége,***

***minden kedves beszéde, minden irgalma és minden áldozata,
mindmegannyi gyöngyszem ragyogni fog az Isten fényében,
az Ő örökkévaló szeretetének szentélyében.***

És Isten tetszéssel tekint reád.”

Évközi 17. vasárnap

2Kir 4,42-44

Ef 4,1-6

Jn 6,1-15

Szent Pál apostol így buzdít ma bennünket: *Éljetek méltón ahhoz a hivatáshoz, amelyet kaptatok!*

És elmondja a hivatást is:

alázat és szelídség, türelem és egymást elviselő szeretet, lelki egység és béke.

Az ember a szeretet hivatását kapta Istentől.

A szeretet arcvonását írta Isten, önön képét az ember szívére.

Az ember szívében ott tündöklük az Örökkévaló fénye, a Szeretet csillogása.

És az a hivatása az embernek, hogy ezt a Fényt ragyogtassa a világba,

a mindennapok egyszerű türelmeiben, a szelíd beszédben,

a szeretet áldozatában, az irgalmas megbocsátásban. Ez a kenyér, az ember kenyere a szív szeretete.

Ez az a kenyér, amely noha kevésnek tűnik, hiszen porszemnyi kevés az ember szíve, csak morzsányi az emberben a szeretet ereje, mégis ez a kevés elegendő, mert nem fogyatkozik meg.

Nem fogy el, mert annak a Végtelen és fogyhatatlan Istennek tündöklése,

aki nem ismer hiányt, akiben nincsen változás, aki mindig mindenkor ugyanaz, ugyanaz a Szeretet.

Ez a Szeretet, az isteni Fény lakik az ember szívében.

És ez az ember hivatása: viselni a Szeretet ragyogását élete tetteiben.

Ez a Szeretet az ember szívének kenyere.

Hinni a Szereteten, bízni a szív erejében, remélni abban a kevésben, amely mégis elegendő.

Az ószövetségi történet és az evangélium története úgy áll a tanítás mellett,

mint tündöklő példák, amelyek a szeretet fogyhatatlanságának szemléltetései.

Elizeus prófétához egy ember húsz árpakenyert hoz. Tenyérszerű lepények ezek.

És a próféta azt mondja szolgájának: Oszd ki az embereknek!

A nagy éhínség idején történt ez, és a szolga ellene veti:

Hogyan adjak én húsz kicsinyke lepény kenyeret száz éhező embernek?

A próféta azonban hisz a szeretetben, tudja, hogy elegendő.

Azt is tudja, hogy még marad is belőle, hogy mindig lesz, mindig újra, mert a szeretet nem fogy el sohasem.

Odaadhatod, és mégsem lesz kevesebb.

Ezért parancsolja meg újra a szolgának: Adj az embereknek, adj szeretetet enni!

Add oda a szív kenyerét!

Az evangéliumi történetben ehhez hasonló, még lenyűgözőbb példa áll előttünk.

Jézushoz nagy tömeg sereglük: kimerültek és elcsigázottak. Nincs mit enniük, a pusztában vannak.

És Jézus azt mondja a tanítványoknak: Adjatok ti enni nekik!

De csak öt árpakenyér van itt. És az öt árpakenyér, kicsiny, maroknyi lepény, mi az ötezer embernek?

Csak férfiak ötezen voltak ott.

Jézus azonban, Ő ismeri a szeretet törvényét,

tudja, hogy a kevés elegendő, és ezért megparancsolja a tanítványoknak,
hogy telepítsétek le az embereket, és bátorságot ad nekik,
hogy vegyék az öt kenyeret és osszák az ötezer embernek,
csak osszák bátran, nem fognak kudarcot vallani, nem fognak szégyenben maradni,
és valóban nem maradtak szégyenben: mindenki kapott, mindenki jóllakott,
és még a maradékot is összeszedték tizenkét kosárral tele,
mert ilyen a szeretet, ilyen a szelídség, és ilyen a türelem:
kifogyhatatlan, és ha odaadod, még marad belőle, marad elég, és mindig elegendő.
Ez a hivatása az embernek, hogy higgyen a Szeretetben,
és ragyogtassa föl a Szeretet fényét tetteiben.

Hiszen az ember szívére reá írta Isten saját arcának vonását: a Szeretet tündöklő fényét.
Az ember hivatása pedig az, hogy az élete tetteiben váltsa valóra, ragyogtassa föl ezt a Fényt.

Ragyogtassa föl az alázatban és a szelídségben,
a türelemben, a megbocsátásban, az áldozatkészségben,
abban, hogy együttérez a szenvedővel, és örül az örvendezővel.

És akkor az ember menjen oda bátran Krisztushoz, és tegye Királlyá Őt.

Igen, legyen Ő az Élet Királya, legyen Ő a tetteink Királya, mert Ő a Szeretet Istene.
Menjen oda bátran Krisztushoz, és vegye Tőle önön szívét.

Vegye Tőle az Ő fényével beragyogott lelket.

És ha vette az Ő kezéből e megáldott Kenyeret, a Szeretet kegyelmét,
akkor ossza, ossza bátran, adjon az embereknek,
adjon azzal, akivel találkozik, akivel minden nap együtt van,
adjon annak, akivel csak úgy véletlenül összehozza az élet sora. Csak adjon, adjon
mindenkinek.

Mert ha Krisztus kezéből veszi a kenyeret, a szeretetet,
az mindig elegendő lesz, elegendő mindenkinek, és még marad is belőle.

Krisztus kezéből venni a mindennapi türelmet, és odaadni.

Krisztus kezéből venni a szelíd tekintetet, és kiosztani.

Krisztus kezéből venni az együttérző figyelmességet, és megállni a rászoruló mellett, és
vigasztalni.

*Krisztus kezéből venni a szeretetet, a szeretet oly sok arcát,
és ragyogni, tündökölni a világban az Örökkévalóság fényét, a Szeretet ragyogását.*

Ez az ember hivatása.

*És ha ezt a hivatást éli, akkor nem is fogyatkozik el sohasem az ember szívének kincse,
mindig marad.*

*Mindörökké tündökölni fog a szeretet minden mozdulata, az ember minden szelídsége,
minden kedves beszéde, minden irgalma és minden áldozata,
mindmegannyi gyöngyszem ragyogni fog az Isten fényében,
az Ő örökkévaló szeretetének szentélyében.*

És Isten tetszéssel tekint reád.

Reád tekint ma minden pillanatban, szereteted minden tette ragyogásában.

És reád tekint mindörökké, és te örökké örvendezel,

úgy leszel, mint szeretet az örökkévaló Szeretet jelenlétében.

Ámen.